

Igazi tehénfejés

Falun töltöttünk pár napot, szülőfalun, ahol majd minden házban van jó ismerős, barát, rokon. Sétáltunk a gyerekekkel, nagyokat köszöntünk a kapuk előtti padon ülő, fejkendősen néniknek, elfogadtuk az idős asztalosmestertől a mézédéses körtét, majd hosszan beszélgettünk az erdőszel gombákról, áfonyákról, s a kisvirágú füzike megannyi jótékony hatásáról.

Az egyik ház előtt tehénszag csapta meg az orrom, eszembe juttatva a kék sajtárba, vékony ívben csurgó meleg tej illatát. Nagyanyám egy mázatlan cserépkancsóba mindig kitöltött egy litert: három nap múlva kiváló aludttej lett abból, a tetején legalább fél centi vastag, zsíros tejföllel. A kopott komód egyik fiókjában hevert a félgömb formájú alpakka kanál, amivel a legjobban esett a hideg aludttej, kétnapos, nem túl puha, de nem is nagyon friss házikenyérrel.

Bekopogtunk hát a tehénszagú házba, Teri nénihez, s megkérdeztük, végignézhethetnénk-e az esti fejést.

- Persze, aranyom - válaszolta kedélyesen, s mindjárt a kezünkbe nyomott egy-egy ostort, hogy azzal csapkodjuk a Boris, a Riska meg a Sári körül a legyeket. A gyerekek előbb óvatosan araszolt a trágyalével átitatódott szalmakupacok között, de aztán egyre bátrabban csettintgetett az ostorral. Az sem szegte a kedvét, hogy a legyek serege szemmel láthatóan jottányit se csökkent.

- Jól van, kiskomám, engedj odébb, hadd mossam meg a tőgyüket - intette Teri néni, majd néhány gyors mozdulattal végigsimította a tehenek hasát egy kétes tisztaságú mosogatócsutakkal. A nagyanyám jutott eszembe megint, aki minden fejéskor új gyolcsot vett elő, vakító fehérrel, s a teheneket is legalább fél óráig tisztogatta, mielőtt odahúzta volna melljük a háromlábú széket, s

elkezdte volna finoman, de azért kellő határozottsággal húzni és nyomni a tőgyüket.

Aki először lát ilyet, azt hiszi, könnyű munka ez, de ha kipróbálja, rájön, milyen nehéz is eltalálni a ritmusát. Meg aztán a tehen is csak ahhoz türelmes, akihez hozzászokott, az idegen kéztől, a suta mozdulatoktól még a legjámborabb jószág is nyugtalanná válik.

Teri néni pár percre eltűnt a kamrában.

Majd előbukkant, kezében csövekkel, huzalokkal, fémes csillogású palackokkal.

- Nahát, fejőgép - jegyeztem meg félhangosan, alig leplezett csalódottsággal.

- Bizony aranyom, a három tehenet már nem bírnám egymagam - szólt oda az asszony, fején hátrabökve a kendőt. Aztán szakavatottan, már-már mérnöki pontossággal rögzítette a szívófejeket, s indította be a kompresszoros kiscgépet. Csak a halk zúgás hallatszott, s a műanyag csövek belsejében bukkant elő minden szívásnál egy vékony, fehér tejsík. Sajtár helyett a lefejt tejet egy jól zárható, fedeles alumíniumtartályba öntötte át.

- Mehetünk, itt végeztünk - intettem oda szomorkásan a gyerekeknek.

A kapuban még visszaszóltam volna az asszonynak, hogy legközelebb mégiscsak mutatná meg nekünk, milyen az igazi tehenfejés. De mielőtt még a számat kinyithattam volna, Teri néni kötényének a zsebében megcsörrent a mobiltelefon, az unokája hívta Pestről.

Így csak csendben becsuktuk a kertkaput, s kiléptünk az avarszagú utcára.